

(המשך מעמוד 6)

בינתיים אבדו לי המשקפיים. לא יכולתי לראות. משחזרתי קצת לעצמי אמרו לי: ועכשיו עליך להודות לסמל סיר רבתי. הם צו עלי: תגיד — תודה רבה אדוני הסמל. סירבתי להגיד "תודה רבה" וגם "אדוני הסמל". כתגובה לכך הוציאני החוצה ופקדו עלי לרוץ. לא רציתי לרוץ, אילו גם הייתי מסכים לא היו לי כבר כוחות. אז צעק הסמל "אינעל אבוק" (בערבית: יקולל אבוק). לדברי העד חל במקום זה שינוי בעמדת השוטרים. הם אמרו לו הפעם לא לרוץ אלא לפול כמה פעמים ארצה. הוא עשה כן והוכנס אחר כך לתא. בתא ישב עזר אחר, שסיפר שעבר עליו אותו נסיון. הע"צ צור ההוא סיפר לחורמור, כי הסכים לב"סוף להגיד "אני מודה לכם על הכל שעשיתם לי" ונתנו לי מנוחה. "בישבי בתא" — המשיך העד חורמור סיפורו — "שמענו כיצד צועקים בחוץ: "לעבדאלה לה אתם רוצים ללכת וכאן אין לכם כוח? מכוניות להצית — כן? וללכת — לא?" מה עשו אותה שעה העצורים בחוץ? הם רצו.

"כמה פעמים רצתם כך? האם כל השוטרים פקדו לרוץ? האם היה קבוע מראש כמה זמן צריך לרוץ? האם היו אלה תרגילי ספורט?" על שאלות אלה של חברי הועדה לא ידע חורמור להשיב בדיוק. הוא לא שמע, לא הוכרו על סדר היום במחנה, הוא לא חושב כי היתה זו התעמלות. לדעתו היתה זו התעמלות. "האם היית רוצה להתעמל בשוטרים?" שאל דוד הכהן את חורמור. העד לא הבין, חייך, הביט על חברי הועדה. דוד הכהן הסביר: "אני יכול להבין, אני יושבתי בעצמי. אני שואל: האם היית רוצה להתעמל גם אתה בשוטרים?" תר מור השיב: "עוד איך. בשעה שהכו אותי הייתי רוצה להכות אותם."

הכנסת

אחד מהשניים: כובן

השבוע (השמיני לפני הבחירות) נגרעו רוחות החיכים, שהסתפקו בהפעלת וע' דת החקירה בפרשת מתתיהו-המעצר יגור (בה הוגד המפקח יחזקאל סחר כי אמר גם נהגו בעצירים שלא כחוק), בדיון כי כמה חוקים שגרתיים. אחר שהחליטו לקצץ שבוע אחד משב' עת שבועות העבודה התקנה שנותרו, כדי לאפשר לחיכים שמפגוליהם מתחרות בהעמדת צירים לקונגרס הציוני הכ"ג, לשלח בקלה הבוחרים את פיתוי הלשון שלהם, נתפנו להקשיב לדושי בין מרדכי בנטוב, חי"כ מפ"ם שהיה שר העבודה והבינוי בממשלה הומיניה, למשה שרת, שר החוץ בכל ממשלות ישראל.

שגריר בתור ער: כהמשך להאישיות בת שמונת הימים של בנטוב, כי ממשלת ישראל דחתה הצעת מכירת נשק מאחת המדינות המזרחיות, חידשה אחר הכחשת שרת, קבע כי היא (ההכרזה) "כוזבת בתכלית".

שר החוץ לא נרתע, חזר על שלו: "אני חוזר ומודיע, כי הסיפור שסיפר בנטוב — הוא סיפור כוזב בתכלית". אחר הציע לברר את הדבר בהצעת חוק ובטחון, להזים את טענת בנטוב המסתמכת, כביכול, על ראשי משרד הבטחון, ציר ישראל בצ'כיה, אהוד אבריאלי. בינתיים הסתפקו שני היריבים בשימושי הדדי של המלה "כזב", לא שמעו דבר מפי אהוד אבריאלי, שהפך בשבר עות האחרונים מנהל משרד ראש הממשלה, השאירו את ההחלטה, למי מגיע תואר הכזבן, לציבור.

מפלגות

המסרבים ללכת בתלם

ערב הבחירות לכנסת הצרשונה נת' אספו בירושלים שלושים צעירים ספרדיים, עורכי-דין, פקידים ומורים, החליטו להקים מפלגה שתציג את ענייני הע"צ דה הספרדית, בהבדלה מחוגי העדות בו ערים, שאינם דואמים במיוחד לשיפור רמתם הכלכלית והתרבותית של המוני ה'ספרדיים.

כאשר רוכזו 400 חברים פתחה הת' נועה החדשה, שקראה לעצמה תל"ם (תנועת ליכוד-מזרחיים), בפעולה נרחבת: שיגרה נציגים למעבדות, פתחה שעשורי ערב לעולים, ארגנה קבוצות ספורט. אליהו אלישר, חבר הכנסת שפרש מה'סיעה הספרדית וזכה בסגנות ראשות ציריית ירושלים בזכות הופעתו כראשן

אותו בוקר באו העתונאים הראשונים לבית המשפט המחוזי בת"א מאחר שב' אותה שעה עוד לא ידעו בבית המשפט, כי אמנם צריכה להגיע לכאן ועדת חקר רה. הועדה הגיעה בשעה עשר, אך אחז מחבריה הספיק כמה שעות קודם לכ' לעזוב את הארץ בדרך האויר (יוסף ספיר מהציונים הכלליים) ונתעוררה השאלה אם הועדה יכולה לשבת בלעדיו. לבסוף נתכנסה הועדה בשעה 11, לאחר שעה של "שהות", שיחות חטופות בפרו-זדורי בית המשפט. חנה למדן (מפ"ם), שער ראשה מסודר בצמות, מרכיבה משקפיים מסיג אמריקאי, יושבת ראש כמעט מלידה. בכל זאת לא דמה המקום לבמה משפטית, בפ' רט כאשר היו חילוקי דעות גלויים בין חברי ועדת החקירה. למשל, דוד הכהן, איש מפ"ם, ביקש להציג לעד שאלות על הנוהג של אנשי מחתרת (האם תת' פלא אם אומר לך, שאנשי מחתרת אינם חייבים לומר את האמת אף על פי שנש' בעו כי יעשו כן?) אולם היושבת ראש הפסיקה אותו באמצע, בהערה כי "אין הועדה הזאת יודעת מאומה על השתיי' כותל של העד המתחרת והיא דנה אך ורק באשמות של המתלוננים נגד השוטרים". לד"ר באור ("חרות"), המסיבי והמאופק לכאורה, היתה שאלה אחרת: "האם יש הבדל בין הצבא לבין מחנה ג'למה?" העד חייך: "יש הבדל גדול". שאלתו של ד"ר באור באה לאחר שדוד הכהן שאל את חורמור: "האם אתה בתור חייל אינך רגיל עוד לאי סדרים מסוימים בחיי מח'נה המעוררים תמיד תלונות?"

הנוהג היה אחר מזה של בית המש'פט. העד דיבר בשטף, ללא שאלות ותשו'רות, ללא חקירת שתי וערב. היה לו מה לספר. הוא אמר, כי אותו איש שבא אליו במדים אורחיים כדי לערוך חיפוש בביתו הראה לו אמנם תעודה, אך מיד הסתירה והוא (העד) לא הספיק "לראות את הכל", פרט לסמל צבא ההגנה לישר'אל. מי היה אותו איש, שבא לערוך חיפוש בביתו של החייל חורמור — לא ברור. העד אמר, כי בתור חייל אין שוטר רשאי לחקור אותו, לעצור אותו או לע'רוך חיפוש בביתו. אבל "האיש" אמר, כי יש לו הסמכות והראה את התעודה.

"הייתי במצב רוח מרומם כאשר חיפ'שו אצלנו. הייתי אותו יום בחופשה מה'צבא, 24 השעות עמדו כבר להסתיים, כאשר באו השוטרים לבית. התחלתי להתלוצץ. אז אמר אחד מהקצינים הג'בוהים שהיו באותה שעה בבית: "אני מציע לך לא להתלוצץ, אחרת יהיה סיפך מר". אחר כך, הוסיף העד, נתברר, כי אותו קצין גבוה היה יוסף נחמיאס. סג'נו של המפקח הכללי. בהזדמנות אחרת, כאשר בא נחמיאס למחנה ג'למה, נזכר הקצין בדבר וחזר, לדברי חורמור, על אותם הדברים: "אמרתי לך או שלא תתלוצץ, כי סופך יהיה מר, זוכר?"

"אתה כבר תרוץ!" פרט לשם נח'מיאס ולקצין בשטם ברונטל, לא זכר העד אף שם של שוטר, לא ידע מספריהם, דרגותיהם, לא ידע כמה היו במספר. אפשר, כי בעיקר לא הרגיש בכך מפאת העדר משקפיו (הוא קצר ראייה), יכול לה'יות, כי בגלל זה שהיה מבולבל, הסביר, מה אירע אתו בכלא ירושלים ואחר כך במחנה ג'למה? את כל זה סיפר מרדכי חורמור באופן כרונולוגי: מירושלים גל'קחו העצורים לאחר שביתת הרעב למח'נה. במחנה צו עליהם לרוץ. מי שסירב קיבל מכות. אחר כך היה עליו לומר "תודה רבה". מי שסירב לומר תודה, הוכה שוב.

"שהגענו למחנה ניגש אלי שוטר ואמר "לרוץ". סירבתי. הוא דחף אותי וצעק: "לרוץ!" אמרתי: "אינני כלב שלך!". על כך מקד השוטר להביא אותי לצינוק, הצינוק היה למעשה חדר מבודד. אמרו לי שם להסיר את הכובע. עשיתי כן אף על פי שאני אדוק. אז נתן לי הסמל סטי'רה. ישבתי בחדר המבודד כשלוש שעות. אחר כך באו לחקור אותי. עם שחר הר'ציאוני החוצה ואמרו שארוץ. שוב סי'רבתי וקיבלתי בעיטות. אחר כך שאלו אותי: "גו, אתה כבר תרוץ?". אמרתי "לא". קיבלתי סטירת לחי, אך עמתי בסירובי — לא רצתי. ואז תפס אותי שר'טר בידי ואילו שוטר אחר מאחורי תפסני בעצרות, גררו אותי על הארץ ולבסוף ניגש שלישי, הכה אותי במקל על הראש. נפלתי על הארץ מעורפל. כעבור כמה דקות שמעתי: "מספיק שכבת, עכשיו לקום".

קבלת ישראל
בע"מ

שמוחה להודיע על הפתיחה הרשמית של מפעל הרכבת המכוניות שלה בחסותו של ראש הממשלה מר רוד בן גוריון ביום 14 ביוני, 1951.

פסנתרים
קניה — מכירה — תקונים
כווננים
א. וסטרמן, ת"א, רחוב רשי" 9

דרוש נער שליח בעל אופניים
לפנות:
דפוס ישראל בע"מ
ע"י גשר רייזנג, תל אביב

לונה-פרקינן
ע"מ
גלגל עינה